

Anne-Lies in het wild

Inhoudsopgave

PROLOOG - Waarom Bali?	Blz. 3
Werken op je blote voeten	Blz. 6
"Morning miss Anne-Lies"	Blz. 8
Een stille plek aan zee	Blz. 9
Scooterles	Blz. 11
Fascinerende beelden	Blz. 13
Wonen en werken onder een rieten dakje	Blz. 15
In mijn badpak op internet	Blz. 17
Midden in de nacht op de scooter door de rijstvelden	Blz. 19
Yoga on the beach	Blz. 22
De weekenden op Bali	Blz. 24
"Anne-Lies, wil je een biertje?"	Blz. 26
Durven kiezen voor dat ene	Blz. 29
Food for thoughts	Blz. 31
Mijn ideale werkdag is een feit	Blz. 33
Open afscheid	Blz. 35
Ik beken kleur vanuit mijn tenen	Blz. 38

PROLOOG

Waarom Bali?

Het was in de nazomer van 2015 dat ik een visionboard maakte. Ik doe dat best regelmatig en ben er een groot fan van. Een plaatje zegt namelijk meer dan 1000 woorden en het is heel waardevol om bijvoorbeeld je stip op de horizon helder voor de geest te hebben, om te weten welke kant je op beweegt en om te voelen wat het is waar je werkelijk naar verlangt in het leven. En dan heb ik het nog niet gehad over de kleuren die je gebruikt in een board. Ik heb er een prachtige workshop met verdiepingsslag voor gecreëerd, namelijk *de Instagram van de ziel*. Ik lees als het ware samen met jou jouw visionboard en we verdiepen ons in de kleuren en de betekenis ervan. Dat geeft je zoveel inzicht.

Mijn board was een weergave van mijn verlangen van het komende seizoen. En daar moest Bali in ieder geval op. Zoals het wel vaker gaat met belangrijke zaken, die kun je niet altijd direct verklaren. Dat moet gewoon, zo werkt dat voor mij in ieder geval. En daar stond midden op mijn board in grote letters BALI en vanaf dat moment vertelde ik iedereen dat ik in november naar Azië zou reizen en eindelijk weer naar Bali zou gaan.

Kroonjaar

Maar de datum verstreek en ik had geen mogelijkheid om af te reizen en ik vroeg me af wat er misging. Op een dag realiseerde ik me dat mijn verjaardag een bijzondere zou zijn, een kroonjaar. Nu ben ik persoonlijk niet zo van de feestjes met zo'n pop in de tuin, dus ik kreeg de ingeving om misschien wel helemaal niet thuis te zijn op die 23ste maart. Hoe zou dat zijn? Hoe gaaf als ik mezelf een avontuur cadeau zou doen door naar Bali te gaan? Een langere tijd weg om het script te schrijven voor de komende 50 jaar... Ik kreeg van die rillingen over mijn hele lijf en ben de mogelijkheden gaan onderzoeken.

Ik kwam terecht bij een prachtige locatie, een echte 'Anne-Lies locatie' zoals mijn zus zou zeggen. Ik had een optie genomen en begon heerlijk weg te dromen... maar boeken deed ik niet. En dat was raar want het zag er toch prachtig uit. Er was ook nog maar 1 kamer beschikbaar dus een beetje snelheid van mijn kant zou toch wel prettig zijn.

Groei & ontwikkeling

Dit speelde zich allemaal af in de periode dat er een aantal zaken bij mijn bedrijf Bloei! verdieping zocht en ik ook. Door mijn kernwaarden 'groei & ontwikkeling' ben ik altijd in beweging, wil ik meer ontwikkelingen, meer fijns bieden en steeds een volgende stap nemen. Maar ik voelde ook dat steeds maar meer inspiratie opdoen eerder ballast was dan een verrijking. Ik realiseerde me dat de tijd was aangebroken om het besluit te nemen dat alles er al is. Alles voor een fijne onderneming, alles voor toegevoegde waarde was allang aanwezig. Wat ontbrak was het besluit dat goed genoeg veel meer is dan ruim voldoende. Dus afwikkelen in plaats van ontwikkelen. Een periode van reset, zo realiseerde ik me. Dus niet zomaar een avontuur, maar een levensveranderend traject waar ik het fundament voor zou gaan leggen op Bali. Dat vroeg om een investering en dat was best spannend. Op dat soort momenten, dat ik neig naar terugdeinzen, dient er zich vaak een stemmetje aan. Een stemmetje dat zegt: "Joh, Lies, dan doe je het toch lekker niet. Dan blijf je gewoon thuis, laten we alles bij het oude." En dan voel ik aan alle kanten dat er al geen weg terug meer is, dat het avontuur al is begonnen.

Toch ging ik nog steeds niet boeken en op een winterse zaterdagochtend wist ik ook waarom.

Een volgende stap

Mijn plannen had ik nog niet besproken met Rosanne, van Buro Staal. Rosanne en ik leerden elkaar een aantal jaren geleden op een bijzondere manier kennen en sindsdien hebben we samen een aantal projecten, waaronder de Kusjes in Kleur. Steeds kiezen we voor een volgende stap in de projecten en steeds op onze eigen wijze, zonder visie of missie. Steeds een volgende stap die goed moet voelen. Die ene ochtend had ze me getagd op facebook bij een hemels project: "Lies wat denk je ervan om hier mijn verjaardag te vieren?" Had ze geschreven. Jouw verjaardag? Mijn verjaardag! En hoe bizar is dit.... lopen we allebei met deze plannen rond om onze verjaardag aan de rand van een zwembad te vieren aan de andere kant van de wereld en weten we dat niet van elkaar?

En ja, nu begrijp ik waarom ik nog niet eerder boekte. Waar ik naar verlangde was veel meer dan dat ene huisje op Bali. Ik verlangde naar een volledig verhaal, een avontuur van formaat, het was weer de tijd.

Co-work paradise

Toen las ik het op facebook: Co-work paradise - wonen en werken met gelijkgestemde gepassioneerde mensen, die willen pionieren, onderzoeken hoe het is om locatie onafhankelijk te werken, waar werken eerder een manier van leven is. Waar dromen waarheid mogen worden en waar we samen reizen door je ontwikkeling. Twee jonge gasten die aan de andere kant van de wereld droomden over wat ze zouden gaan doen als ze later groot waren. Elkaar in de ogen keken en een besluit namen. Waarom zouden we in godsnaam wachten tot later als we vandaag kunnen beginnen? En zo was Co-work paradise een feit.

Michael omschreef dat moment als volgt:

Ja we waren samen aan het eten, biertje erbij, en dachten, we doen nu allebei wel ons ding, maar wat zouden we doen als echt alles mogelijk was. Dus gingen we ons afvragen, wat vinden we cool en toen kwamen drie dingen naar boven

- 1. like minded ondernemers - die geven ons super veel energie*
- 2. de wereld rondreizen*
- 3. de vrijheid van het ondernemerschap - kunnen werken wanneer wij willen en zoveel als we willen*

Toen hebben we co-work eromheen bedacht.

In het vliegtuig naar Bali

Hoe mooi is dat? En wat houd ik van dit soort verhalen. Ik vind het prachtig! Al bij de eerste minuten van de skypesessie wist ik dat ik zou gaan. Een ding...het was wel een weekje later dan mijn 50ste verjaardag. En dat was niet erg, die pop is er nooit gekomen en wat een mooie avond was het met mijn familie en mijn beste vriendinnen.

Rosanne had bedacht niet te gaan, haar verplichtingen lieten het niet toe en dus was haar feestje gewoon in Nederland. Echter, niets was minder waar. Het begon te knagen en liet haar niet los. Ze bedacht een plan, regelde een skypegesprek, vroeg om een uitzondering en had haar kamer gereserveerd voor slechts twee weken Co-work paradise. En zo zaten we ineens samen in het vliegtuig naar Bali. Allebei met een doel voor ogen: kiezen, kiezen voor wat belangrijk voor je is, kiezen om te durven laten gaan, kiezen om verder te kunnen, kiezen om er iets moois van te maken.

Werken op je blote voeten

In Nederland ben ik eigenlijk nooit op mijn werk verschenen met blote voeten. Wel toen ik de mooiste baan van de wereld had als suikertante. Dagelijks voor de meiden zorgen en tomeloos verwennen, maar was dat nou werk? Welnee, het was wel die periode waar mijn gedachten begonnen te grijnzen bij denken aan vrijheid en dat doen waar je gebakken voor bent. Gedachten aan 'my work is my love in motion', die is mooi hè?

Er waren wel keren dat het op kantoor zo warm was dat we met onze blote voeten over Colaflessen rolden, gevuld met ijskoud water. Dat wel! Maar nee, nooit was het zo leuk om naar het werk te gaan en je schoenen uit te doen. Net als thuis, je zo fijn voelen en als eerste je schoenen uitgooien.

Zo doen we dat in Dojo – the workspace: als eerste je schoenen uitgooien. Eenmaal binnen loop je langs de fijne jongens en meiden die je werkdag soms tot een feestje kunnen maken. Prettige achtergrondmuziek, een lach en oeverloos geduld als de gezamenlijke printer toch andere plannen heeft. Ik vind dat fijn. De volgende stap is kiezen waar je wilt werken. Samen aan een grote tafel of liever aan een kleintje helemaal voor jezelf. Er zijn zelfs statafels, maar dan anders, anders dan die van het partycentrum, zeg maar. Het zijn eerder mooie houten lessenaars waar je staand kunt werken.

Er is nog meer. Wil je buiten werken, binnen werken, in de aircoruimte, boven of beneden? Of in het zwembad? Het kan allemaal en als je last hebt van keuzestress ga dan niet naar Dojo, want er is nog meer. Bij wie schuif je aan? Is het bij haar met die open blik of toch maar de serene uitstraling van de man uit Japan (althans dat denk ik). En als je het keuzemoment hebt overleefd, dan komen die leuke jongens en meisjes je nog vragen of je zin hebt in de spontane workshop over emailmarketing of de lezing van de vrouw die ervoor ging en haar dromen leeft.

Waar komen ze vandaan en waar gaan ze naartoe?

Als ik dan eindelijk een uurtje aan het werk ben geweest en de eerste taak is gedaan, kijk ik eens om me heen en kan het niet laten om me af te vragen waar al die mensen vandaan komen. Waar komen ze vandaan en waar gaan ze naartoe? Wat is hun plan, wat is de route en wat is het doel? Zijn zij het zelf of is het hun plan dat de wereld gaat veroveren? Wat maakt dat ze huis en haard verlaten om te gaan reizen, is het een vlucht van thuis of juist om een goede vlucht te maken? Ik weet het niet en zolang ik het niet vraag zal ik er ook niet achter komen. In dit stadium doet het er niet toe. We zijn hier om te werken, niet om te keuvelen.

Ook zo fijn om te zien: de gretigheid om te werken. Niemand is zomaar aan het lanterfanten, maar gericht op het scherm of met dwalende gedachten en glazig staren naar de lucht. Je kunt zien dat ze bij dat laatste als het ware aan het downloaden zijn, de meest mooie ingevingen vanuit het universum aan het binnenhalen. De enige die lanterfant ben ik, en ook dat kun je je afvragen want in de afdwalende gedachten ligt mijn volgende product, dienst of verhaal te wachten. Te wachten tot ik het ga plukken. En dat doe ik als de tijd rijp is.

Dromen in Dojo

Er zullen er nog vele volgen. Al is het maar omdat op die manier iedereen die mijn pad in dit lokaal kruiste en een bijdrage leverde aan mijn pad, op Bali een plekje krijgt. Die heer uit Zweden die relatiecoach wilde worden en op Bali zijn online programma wilde ontwikkelen en vol plannen zat, ook al is hij over de 65. Of Jacob uit Oekraïne die me op zijn oh zo charmante wijze van mijn vooroordelen afhielp over dat voor mij zo onbereikbare land. Of Barbara uit Canada die zo graag vrienden wilde worden, maar waar ik door haar spraakwaterfall gewoon niet mee kon communiceren. Of Jesse uit Zwitserland die elke ochtend door haar toetsenbord heen tikte om haar deadline voor de krant te halen. Ik heb ze in gedachten gevolgd. Hoe zou het ze zijn vergaan na deze maand? Hoe is het met hen? Ik heb geen adres en er komt geen vervolg. Het was die ontmoeting daar, volledig in het nu, in het gesprek. Mooi hoor.

"Morning miss Anne-Lies"

"Hoe was je dag?" Ze kijkt me aan met trieste ogen. Het is dag 3 van mijn goddelijk verblijf op dit hemelse eiland. Ik heb een heerlijke dag gehad vol nieuwe indrukken. Mooie mensen, nieuwe werkomgeving en zelfs een massage. Ik voel me de koning te rijk, en tegelijkertijd hangt er ook weemoed in de lucht. Ik heb dat meestal op dag 3 in een nieuwe omgeving. Een soort van loslaten en werkelijk de overstap maken. Een soort van kraamtranen denk ik? Is dat ook niet altijd op dag 3 of 4? Anyway, er even mee zijn helpt. Helpt veel meer dan: Ik mag me zo niet voelen. Sinds ik dat doe, zie ik er de schoonheid van in. De schoonheid van de ene naar de andere fase gaan, zo hoort dat in een leven waar groei & ontwikkeling je belangrijkste kernwaarden zijn.

Ik besluit op tijd naar bed te gaan en ga naar mijn kamer. Maar ik voel dat ik niet de enige ben die nog wakker is. Ik heb zo'n idee dat Maddy er nog is. Ik ga op zoek naar haar zodat ik haar kan bedanken voor al haar hulp, haar verwelkoming en om haar welterusten te wensen. Achter de kleine groene palmpjes, aan tafel in haar oranje shirt en haar telefoon in de hand: Maddy. Ze kijkt op met van die trieste ogen en zegt "Hello Anne-Lies, I feel a little bit sad." Stil teruggetrokken in het hoekje van de overkapping was ze alleen met haar verdriet en gedachten. Om er gewoon even mee te zijn, te zijn met haar verdriet. Zomaar staren naar de foto van haar overleden echtgenoot, de vader van haar 2 kindjes. Even bedanken en welterusten zeggen gaat een heel ander verhaal worden. Ik schuif bij haar aan en vraag of ik het verhaal mag horen. Haar persoonlijke verhaal over het verliezen en rouwen van haar geliefde. Samen voelen we ons a little bit sad, zij met haar reden en ik zonder.

Dan komt de nachtwacht en gaat ze lekker naar huis, naar haar kindjes die dankzij opa en oma al in bed liggen. Kom veilig thuis Maddy.

Als ik om 7.00 uur uit het zwembad kom hoor ik een vrolijk "Morning miss Anne-Lies." Maddy is in alle vroegte al weer op haar scooter over de kleine laantjes gekomen en aan het werk. Ik denk even niet aan hoe weinig tijd ze voor zichzelf heeft gehad en geef haar een dikke knuffel in mijn natte badpak. Ik vind haar geweldig.

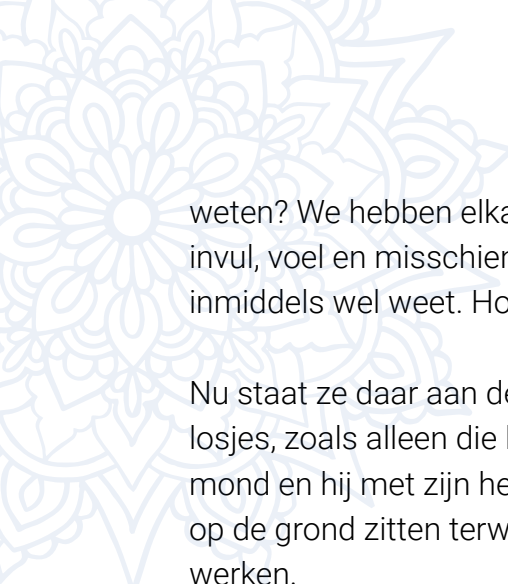
Een stille plek aan zee

Een van de eerste dagen op Bali vertrekken we in alle vroegte naar het strand. Ik bij Michael achterop want ik heb mijn scootertraining nog niet volbracht. En om je eerlijk de waarheid te vertellen, het is heerlijk om gewoon het hele spektakel Bali zo de eerste dagen aan me voorbij te laten gaan, bezien vanaf de bagagedrager van een scooter, veilig achterop. Natuurlijk gaan we alles uit ons avontuur halen, dus in alle vroegte naar het strand. Rosan om hard te lopen, Michael voor een bootcamp en ik voor meditatie.

Op het strand van Old man staan ongeveer twintig mensen zich in het zweet te werken met boomstammen, opdruktrucjes en ander niet aan mij te besteden activiteiten. Ik kan mijn been wel in mijn nek krijgen en een snelle zonnegroet gaat met gemak, maar een work-out werkt niet. Ik kijk ze bewonderend toe en vervolg mijn weg naar een stille plek aan zee. Gewoon om een ander spektakel te aanschouwen, namelijk de binnenkant van mijn ogen, een belevingswereld die steeds anders is en mijn kompas voor de dag bepaalt. Een half uur, in alle stilte doet wonderen met me. De rust is er meestal pas na de meditatie en stuwt wonderbaarlijke ingevingen omhoog. Ik vind het heerlijk en het brengt me eigenlijk mijn leven.

Nu even niet

En toch wil het vandaag niet lukken en ik weet ook waarom. Terwijl ik voorbij de bootcamp wandelde zag ik haar aan de zijlijn staan. Een leuke jonge vrouw, luchtige en vrolijke sportkleding aan en ik schat haar zo'n 28 jaar. Ik heb haar al eerder gezien. Koffie drinkend op het terrasje naast de garnalenboer, en ook in Dojo, the workspace. Ze draagt altijd iets in vrolijke kleuren, met een glimlach op haar gezicht. En... een spoor van eenzaamheid. Ik krijg niet de vinger op de zere plek en hoe zou ik het ook kunnen

weten? We hebben elkaar immers niet gesproken. Het zijn van die dingen die ik dan invul, voel en misschien ook gewoon goed mee zit omdat ik dat door de jaren heen inmiddels wel weet. Hoewel ik wel altijd even check.

Nu staat ze daar aan de zijlijn en de leuke stoere Australiër loopt naar haar toe. Heel losjes, zoals alleen die lui dat volgens mij kunnen doen. Ze praten wat, zij met haar mond en hij met zijn hele lijf. Zelfs zijn krullen bewegen mee. Ze schudt nee en gaat op de grond zitten terwijl hij terugkeert naar de groep om zich weer in het zweet te werken.

Wat is haar verhaal?

Ik keer weer terug naar binnen en bemoei me met mijn eigen zaken. Sluit mijn ogen en focus op mijn ademhaling. Maar wat ik ook doe, steeds gaan ze uit naar haar. Wie zou ze zijn, wat is haar verhaal, wat maakt dat ze zich tot op zekere hoogte aansluit en dan weer afsluit? Is ze bang of heeft ze gewoon geen zin? Kijkt ze de kat uit de boom omdat dat fijner voor haar is of heeft ze verdriet? Ik ben dol op verhalen en kan ze ook rustig maken in mijn hoofd om er vervolgens over te schrijven en ze een eigen leven te laten leiden. Ik hoop zo dat het niet de eenzaamheid is die haar in de greep heeft. Het is zo de andere kant van Bali, daar waar alles fijn, makkelijk en zelfs soms gewoon magie is, daar is ook de zware jas van eenzaamheid die je zo in de greep kan krijgen. Ik heb de verhalen gehoord en ze maken je verdrietig en later sterk omdat ver van huis jezelf een thuis geven een van de mooiste maar ook zwaarste taken zijn. Niet iedereen is ervoor in de wieg gelegd.

Twee dagen later, terwijl we op het dak van een verlaten strandwacht naar de maan kijken, loopt ze met hem, de drukke en levenslustige Australiër. Ze praten nu allebei met handen en voeten en het ziet er fijn uit. Het maakt me blij!

De eenzaamheid van Bali

Lieve vrouw met je vrolijke gezicht maar verdrietige ogen, ik wil je vertellen dat ik verhalen heb bedacht. Ze kwamen gewoon op, ik heb erover geschreven en er waarschijnlijk iets van gemaakt wat niet waar is, maar wat me de mogelijkheid gaf om te schrijven over het wonderlijke fenomeen: de eenzaamheid van Bali. Die we allemaal krijgen om te realiseren dat het belangrijk is om te leren het goed te hebben met onszelf en dat lukt het best als we weten wie we zijn en wat er nodig is. Zodat we dat kunnen regelen, organiseren of er gewoon even met die eenzaamheid zijn. Samen met jezelf omdat er ook momenten zijn dat je liever alleen bent dan eenzaam in gezelschap. Dankjewel lieve vrolijke vrouw.

Scooterles

“Dus, Anne-Lies, dan ga ik je straks scooterles geven!” Oh, is dat zo moeilijk dan? Je zet een helm op (best een dingetje met opgestoken haar) en je geeft gas. Niet zo moeilijk, toch?

Lang, lang geleden had ik een brommer met een heel hoog stuur. Wat was die fijn en stoer. En als je dat kan dan kan je toch alles? Dan kun je zelfs scooteren op Bali in Aziatisch verkeer. Michael is het niet met me eens en dat siert hem. Net als bij alles nemen de jongens de verantwoordelijkheid voor wat ze bieden. Dus een fijne scooter, een toffe helm en een bijpassende bril voor vliegen en ander vliegend verkeer en.....een heus brommerbewijs.

Mijn allereerste les

Ik stap dus netjes achterop de scooter, hupla het Balinees verkeer in en richting een parkeerterrein. Ik snap nu al dat we een scooterdiploma nodig hebben; zodra ik een beetje gas geef en na moet denken hoe ik ook al weer moet remmen. En ook het gevoelige punt waarbij je van horten en stoten gaat naar zachtjes gas geven naar volle vaart, weet ik niet zo snel te vinden. En Michael maar aanmoedigen: “Je doet het goed hoor, zelden iemand gezien die het in de vingers had. Heel beheerst, ja heel goed.”

Fietsen verleer je wel

Fijn Michael, maar die helm drukt op mijn hoofd vol met haarknipjes en de gevoelstemperatuur van dat moment is echt meer dan 30 graden. En wat ze zeggen over het is net als fietsen, je verleert het niet, dat is ook niet waar, maar het is het wel waard! Want als ik aan Bali terug denk dan is de scooter, en waar het symbool voor stond, wel van grote waarde. Verantwoordelijkheid is een van mijn kernwaarden en dat vind ik in deze zo prachtig: goed zorgen voor je gasten of deelnemers. Mooie belevingen creëren en fijne herinneringen maken is mijn inziens een van de belangrijkste zaken die we elkaar kunnen schenken. Staan voor jezelf en aandachtig zijn naar de ander. Het werd een mooi fundament voor mijn vrijheid op Bali. Met mijn scooterrijbewijs is het avontuur pas echt begonnen. Ik ga los!

Fascinerende beelden

Het fijne van reizen voor mij is het nieuwe. Ik geloof niet dat ik voortdurend op zoek ben naar grote avonturen en meeslepende verhalen, maar ik ben wel altijd enthousiast om iets leuks te gaan ontdekken. Dat kan om de hoek in het nieuwe cafeetje aan een tafeltje met een ander uitzicht of gewoon een dagje in de trein en vergeten uit te stappen. Je weet niet zo goed wat te verwachten of wat je moet doen en dat maakt je fris. Die paar keer in mijn leven dat ik werkelijk in grote avonturen belandde, waren meestal niet die bij het cafeetje om de hoek en meestal waren ze ook niet onverwachts. Ik moest er wel wat voor doen.

Steeds als ik dan achteraf terugkijk, valt het me op hoe goed ik het doe. Hoe heerlijk ik kan leven in totaal los zijn van mijn omgeving. Was het dan enkel de verandering van omgeving van toen ik op wereldreis was, of in programma's in binnen- of buitenland stapte, of deelnam aan een tv-programma over buitenlandse liefde of bijvoorbeeld hier nu op Bali?

Ik denk wel dat het helpt maar nog veel meer is het volgens mij de samenwerking tussen een nieuwe omgeving én je durven openstellen voor je nieuwsgierigheid. Mijn verwondering en open blik in een nieuwe omgeving is dan ook zo fijn. Nieuwsgierig zijn naar het leven van alledag, bijvoorbeeld hier op Bali, levert fascinerende beelden.

Heerlijk om te kijken

Gewoon eens langs de kant van de straat gaan zitten en kijken naar dat wat aan je voorbij trekt.

1. Een scooter met 6 mensen en een pannetje soep? Hoe doen ze dat?
2. Tanken uit met benzine gevulde lege wodkafl flessen.
3. Hun auto dwars op straat zetten omdat je er anders nooit tussen komt.
4. Een vrouw geeft haar baby borstvoeding op de scooter.

Ik vind het heerlijk om naar te kijken en mezelf de vraag te stellen: Hoe doen ze dat?

Vrij van oude informatie

Ik heb geen idee hoe ze het doen en om je eerlijk de waarheid te zeggen, doet het er ook niet zo toe. De ruimte in mijn hoofd om alleen bezig te zijn met de gewoonte in het gastland is zo verkwikkend. Want op dat moment ben ik heerlijk vrij van oude informatie uit mijn database. Ik heb geen andere gedachten, geen zorgen en ik mag lekker kijken. Verwondering geeft een stilte die er mag zijn. Ik schenk mezelf op dat moment een soort van oordeelloosheid, een soort van freeze frame.

Thuis geeft mij dat weer een volledig nieuwe kijk op oude zaken. Het maakt dat ik verhalen kan vertellen en mooie herinneringen in the pocket heb. Ik zeg: laten we het vaker doen; verwonderen in plaats van ergeren. Het geeft veel moois en er zit niet voor niets het woordje wonder in. Ik vind dat fijn.

Wonen en werken onder een rieten dakje

Natuurlijk ging ik naar Bali voor het grote avontuur. Niet alleen grenzen verleggen in gedachten, maar ook werkelijk duizenden kilometers reizen. Niet alleen wegdromen, maar ook werkelijk ervaren hoe het is om digital nomad te zijn. Niet alleen lanterfantten, maar ook werkelijk je plannen uitwerken. Niet alleen een paar dagen van huis, maar een hele maand. We kiezen voor all inclusive want we geven aan al dit moois ook onszelf en onze kennis mee in dit avontuur.

We maken het echt co-work en delen kennis, kwetsbaarheid en wijsheid met elkaar. Op een hele natuurlijke wijze is elkaar helpen heel gewoon. Hulp vragen trouwens ook. Het mooie van hulp vragen is dat je de ander de kans geeft iets te betekenen voor je. En weet je? Daar groeien we allemaal ontzettend van. Het maakt je groot, geeft je gevoel van waarde en het verbindt ons met elkaar.

Naast het natuurlijke delen, het soort van on demand hebben we de workshopvorm. Iedereen krijgt en neemt het podium om de kennis, de wijsheid en de enorme passie voor het werk of voor het leven door te geven. Heerlijk om te leren hoe je je blog kunt illustreren met de meest fijne foto's met tekst. Geleerd in een handomdraai. Of de workshop hoe belangrijk het is je doelgroep te bepalen en te durven kiezen! Tips en levenslessen van ondernemers die me voor gingen op dat stuk en vertellen over hun verkeerde afslag.

We delen onze kwetsbaarheid en leren kleur bekennen. Een workshop in geluk, maar ook een workshop met harde confrontatie. Confrontatie over spijt. Stel dat vannacht je laatste nacht is, wat heb je dan gedaan wat je graag wilde? Waarom niet? En durf je eerlijk te zijn? Durf je te gaan zitten en het gesprek aan te gaan met jezelf? Durf jij? Ook die lessen delen we.

Ik ben er stil van

Hoewel ik steeds mijn eigen pad heb te volgen is er niets zo belangrijk als delen. Geven en delen om samen verder te komen op je eigen weg. Bali is voor mij zo'n voorbeeld hiervan. 1 en 1 is werkelijk 11! En niet alleen 1 en 1 als in jij en de ander, maar ook om wat jij in huis hebt weer door de ogen van een ander te zien. Want wat zo gewoon is aan jou voor jou in je leven van alledag wordt weer op waarde geschat als je het inzet en aandacht geeft. Stilstaan bij je laatste dag is niet wat we dagelijks doen, maar doordat Michael zich kwetsbaar opstelde en zijn gevoelens en zijn persoonlijke ervaring van die week als inspiratie gebruikte voor een workshop, maakte het zo waardevol om dat wel te doen. Ik ben er nog steeds stil van wat we bij elkaar hebben teweeggebracht.

Overvloed

Op Bali realiseer ik me nog meer dat delen wat je weet, voelt of ervaart zo belangrijk is. Met name omdat je de ander kunt inspireren en verder brengen en dat je daarmee niet alleen de ander maar ook jezelf in beweging brengt. En zo zetten we de stroom van overvloed in beweging. Ik vind dat mooi.

In mijn badpak op internet

Bali staat voornamelijk voor een reeks spontane gebeurtenissen die ik niet van tevoren had bedacht. Dat is ook waarom het een avontuur heet, neem ik aan. Het ene moment geniet ik van de rust en het gekrakeel van de insecten en vogels en vraag ik me af wat de plannen voor de komende weken zijn. Het andere moment ben ik ineens figurant in een filmpje over Deense producten van een Deense ondernemer en bestsellerschrijver Mads.

Mads, een van de deelnemers aan Co-work paradise staat aan het hoofd van zijn bedrijf Danish Skincare. Hij is een voorbeeld van een gepassioneerde ondernemer die het verleden gebruikt als een springplank naar de toekomst. Zo'n man die een antwoord zoekt op zijn vragen en die zijn leven geeft om er iets van te maken. En nu hij er is, laat hij ook niet los. Hij doet er op social media, alles aan om zijn producten en zijn geloof in de beste versie van jezelf zijn, zichtbaar te maken. Hij schreef zelfs een bestseller en hij is nog geen 30.

Tijdens mijn rustige mijmermomentje onder het rieten dakje bij de tuin komt Mads voorbij, zoals hij dat kan doen. In volle vaart, vol plannen en volledig aanwezig. "Yeeeah, jongens het is feest, vandaag bestaat DSC 5 jaar en dat gaan we vieren! We gaan een

filmpje maken. Trek je badpak aan en dan springen we in het water en dan en dan..." Een volledig script rolt uit zijn mond en iedereen komt ineens in beweging. Zo doen we dat hier. Of beter: zo doet Mads dat. Er is geen grootse cameraploeg, we gaan ook niet in de make-up en de styliste is nergens te bekennen. De set is gewoon waar we nu zijn, maar ja, dat is natuurlijk al paradijselijker dan je ooit kunt voorstellen als je gewoon in het koude Nederland bent. Het is nu hier, roeien met de riemen en klaar.

En ja hoor, binnen de kortste keren staat Mads te spreken in zijn telefoon over het 5-jarig jubileum, draait zijn camera en de een na de ander springt geheel een soort van spontaan in het water en we nemen Mads mee. We trekken hem het water in en dompelen hem met kleding en al onder. Binnen de kortste keren staat het op facebook en druppelen de reacties en felicitaties binnen voor Mads vanwege zijn succes en voor ons omdat het gewoon superleuk is om te doen.

Een half uur later is alles weer stil en is slechts de glimlach op onze mond nog het bewijs van wat er in een korte tijd kan gebeuren als je gewoon eerst doet en dan pas denkt. Als je de ja-maar naar een parkeerplaats stuurt en gewoon meedoet met wat de bedoeling is. Want als ik dat laatste niet had gedaan was ik niet in mijn zwart-wit noppen badpak het water ingesprongen. Was ik nooit aanwezig geweest in een Deens reclamefilmpje. Het is dat het niet op mijn bucketlist stond, anders had ik er zeker een kruisje achter gezet: check.

Midden in de nacht op de scooter door de rijstvelden

Ik ben een enorme fan van de quote “Wees de hoofdrolspeler in je eigen leven voordat je een bijrol krijgt in het verhaal van de ander”. We zijn met zijn allen aangekomen in een tijd dat er veel meer mogelijk is dan we dachten en dat we daar ook steeds zelf veel meer in kunnen betekenen, actiever in kunnen zijn. Zelf aan het roer staan door je bewust te zijn van je gedachten en de verantwoording te nemen voor je leven. Van dromen naar doen is dan ook heel geliefd in allerlei fijne programma’s. Het past perfect bij een van mijn kernwaarden, namelijk de verantwoording nemen voor je eigen leven. Voor sommigen klinkt dat vaak heel zwaar als ik daarover spreek, maar eigenlijk is het niets meer of minder dan goed zorgen voor mezelf en mijn omgeving. Steeds onderzoeken: wat kan ik vandaag doen om er iets moois van te maken en mezelf de vraag stellen ‘Ben ik goed op weg naar mijn stip op de horizon?’

Toen Josje Feller van *Vrouw&Passie* vroeg of ik samen met drie andere vrouwen een challenge wilde begeleiden over dit onderwerp, hoefde ik daar niet lang over na te denken. Binnen de kortste keren hadden we een mooie maand van Dromen naar Doen georganiseerd en samen een bubbelerende magie gecreëerd. Die magie wilden we graag nog veel meer leven inblazen: verdiepen, helpen dromen waar te maken, te beginnen met een weekend. Allereerst een webinar, maar er was alleen een dingetje. Een obstakel waar we niets aan konden veranderen en waarbij we moesten vertrouwen en

wellicht heel veel improviseren. Want hoe doe je dat, een webinar geven als je op Bali zit en dat niet het enige obstakel is? Want hoe gaan we om met het feit dat de andere drie aan de andere kant van de wereld zitten, als je zes uur tijdverschil hebt, dus om twee uur 's nachts fris en toch een beetje leuk voor de dag wilt komen? Dat betekende voor mij, wilde ik zeker zijn van een goede internetverbinding, dat ik toch echt op een scootertje in het pikkedonker door de rijstvelden moest naar een goede workspace. Oh ja, en ik had eigenlijk helemaal geen idee hoe dat werkt, een webinar geven.

Mijn ministerie van belemmerende overtuigingen wreef eens fijn in de handen en ging er goed voor zitten. Dat gaat je niet lukken, Lies! Zeg maar dat je ziek bent, een Bali belly hebt. Zeg maar dat ze het met zijn drieën moeten doen. Nee hoor, niet doen sta je straks met je helm op en tot je knieën in de modder in de rijstvelden met een kapotte brommert midden in de nacht. En wat als de techniek het af laat weten?

Jongens, wat een klamme handjes had ik zeg en zeker toen ik me realiseerde dat al mijn argumenten nergens over gingen. Dat er eigenlijk diep van binnen een enorme glimlach omhoog wilde komen. Dus koos ik voor avontuur en heb ik genoten. Want alles wat mis zou kunnen gaan, zou bijdragen aan het avontuur en zou me sterker maken in het waarmaken van mijn eigen dromen. En betekenisvol zijn bij andermans dromen waarmaken, vraagt je om te pionieren. Vanaf dat moment zat alles mee en gaf het me vleugels.

Wat me heeft geholpen om het ministerie van belemmerende overtuigingen tot stilte te manen was het delen van de kriebels en spanning in mijn buik. Vertellen en anderen deelgenoot maken. Samen met Eva, Evelien en Lianne hebben we ons gerealiseerd hoe gaaf het is om samen te dromen en hoe bevoorrecht we zijn omdat we al zo fijn onderweg zijn. De schatjes van Co-work paradise hebben me rond middernacht succes gewenst en uitgezwaaid en daarvoor heb ik met mijn seniorcoachvriendinnen van 365 heerlijk zitten skypen en proosten.

In Dojo, de workspace, ben ik gewoon maar gaan zitten. Het enige geluid was dat van de mooie Japanner die een webinar gaf met zo'n prachtige serene uitstraling. En dat van de Indonesische jongens van de receptie die zachtjes Metallica-filmpjes op YouTube keken. Ik realiseerde me dat het ministerie van belemmerende overtuigingen opgedoekt kon worden. Hopla! 02.00 uur en go! We zijn in de lucht met het webinar van Dromen naar Doen. Zij daar en ik hier en ik geniet.

De volgende ochtend draai ik me om en weet dat er iets bijzonders is. Ik ben wakker geworden in een droom die werkelijkheid is geworden. Lang geleden, toen ik flink aan het stoeien was met het leven, waren het mijn dromen die me focus gaven. Bijna niets ging zoals ik het had bedacht, het voelde of ik steeds maar bleef taxiën op de startbaan. Ik probeerde van alles! De liefde, de lessen in persoonlijke ontwikkeling, meditatie en nog veel meer moois. Het maakte dat ik soms een wat lichter leven had, maar verder kwam ik voor mijn gevoel echter niet.

En toch ergens in die periode was er een stem...

Ken je dat, dat speciale stemmetje in je hoofd, dat heel soms opduikt? En van veel verder komt dan het andere dagelijks geklets. Kalmer, meer helder maar oorverdovend fluisterend zodat je het wel uit je hoofd laat om niet te luisteren. *'Zorg dat je op een dag locatie onafhankelijk bent en doet waar je goed in bent, dat je overal je beste best doet alles een beetje lichter te maken'*. Later kwam ik erachter dat je dat zou kunnen samenvatten in *'My work is my love in motion'* zoals lieve vriendin Lisa vertelde.

En vandaag realiseerde ik me bij het ontwaken dat ik ergens toch gas heb gegeven en dat het plan vleugels heeft gekregen. Luisteren naar de stem, ook al heeft het geen houvast en voelt het als los zand, is soms gewoon dat wat je hebt te doen.

Het is de stem van je innerlijke tomtom en kost je soms jaren, blikken vol ongeloof en heel veel wikken en wegen, maar maakt ook dat je zomaar zou kunnen ontwaken in een droom. Letterlijk en figuurlijk. Wakker worden op Bali, een maand lang wonen en werken met gelijkgestemden en een zee van turkoois. Niet alleen de kleur van helder water, maar ook van onderweg zijn, reizen door je eigen leven, van soms lanterfant, hoog vliegen en eenzaamheid maar altijd weer verder gaan op weg naar je idealen. Het is de kleur die mij helpt en steeds opduikt als het tijd is.

Yoga on the beach

Denk je eens in... het is een vrijdagmiddag, je hebt hard gewerkt en er lonkt een heerlijk weekend. Wat je gaat doen, weet je nog niet maar fijn zal het zijn. Je hebt immers allemaal mooie ingrediënten klaar staan voor een fijn feestje voor jezelf. Het weer belooft veel goeds en er is zelfs een oproepje via de app: 'Ga je mee het weekend inluiden met yoga, en niet zomaar yoga maar yoga aan zijden koorden?'

Luie yoga

Al jaren ben ik dol op yoga, het heeft mijn leven zo veranderd. Heel veel rijker gemaakt en met veel meer eenvoud. Het is eerder een lifestyle dan een kunstje op geregelde tijden in de week. Het spiegelt je leven en hoe je met jezelf omgaat. Mijn vorm van yoga, is hatha yoga, zeg maar een fijne vorm voor luie yoga. Zo is er voor iedereen wel een vorm te vinden. Er is zelfs stijve mannenyoga heb ik vernomen. Ja, ik kan er ook niets aan doen, maar het blijkt fijner voor sommige mannen te zijn als ze minder worden afgeleid door lenigheid van vrouwen. Dus hebben ze daar een clubje voor opgericht. Ik ben absoluut zonder oordeel, maar kan me voorstellen dat als je deze ontspannende bewegingsleer volgt en er frustreert je iets, dat je daar niet moet zijn. Dus top! Stijve mannen yoga. Anyway, dat appje is natuurlijk fantastisch en ik wil met mijn nieuwe vriendinnen naar de yogaschool, want dit is Bali.

Helaas, de yogaschool is “fully booked miss, you can come another day”. Ach, wat een tegenvaller. Maar gelukkig hebben we nog een dikke 3 weken waarvan ik zeker weet dat ik elke dag mijn fijne yoga zal beoefenen.

Yogajuf

Echter niets is minder waar. De enige keer dat ik yoga beoefenen is als ik zelf les geef. Op een prachtig plekje met onze neus naar de zee. Hoe bijzonder is het dat eigenlijk? Een eiland vol scholen met nog meer getalenteerde docenten en ik ga lesgeven. “Ahhh Anne-Lies toe, de klassen zitten vol; laten we naar het strand gaan waar jij ons yoga kunt leren. Dat is toch ook goed? We hebben een handdoek, het strand elkaar en jouw ervaring.” Maar ik ben geen juf of meester. “Dat weten wij toch niet?!”

Soms doet het er dus helemaal niet toe. Dan is het al goed genoeg zoals je bent met al je ervaringen. Je hoeft geen certificaat te hebben om een ander verder te brengen, een ander plezier te laten beleven. Onbevangen zijn, levenswijsheid en flexibiliteit zijn fijne tools om te reizen door het leven en laten je dingen doen die je van tevoren niet bedenkt maar waar anderen je toe uitnodigen. Best mooi toch?

Het weekend was heerlijk, de yoga ook, maar dat kwam met name door de gretige studenten en het ruizen van de zee. En ik vind de opmerking ‘Dat weten wij toch niet?’ briljant.

De weekenden op Bali

Op Bali heb ik mijn weekenden weer in ere hersteld. Niet dat ik altijd aan een stuk doorwerkte voordien, maar je weekend weer naar een hoger level tillen heeft iets feestelijks. Op zaterdag of zondag organiseerden we iets leuks, iets om naar uit te kijken. Een beetje raar om te zeggen want eigenlijk was elke seconde fijn. Maar voor de beleving, de voorpret en de plannen maken was het echt leuk. Voorpret!

Groen

Zo ook die week vooraf aan ons bezoek aan de waterval van Tegenungang. Scootertje klaar, helemaal in de zonnebrand en tjop tjop we mogen weer. Michael is een ster in het voorgaan en navigeren, en wat ons rest is follow the leader en wegdromen bij het groene landschap van Bali. Heerlijk de vergezichten aan je voorbij laten gaan en mijmeren. Ik realiseer me dat verre uitzichten andere inzichten geven. Dat de betekenis van groen niet alleen letterlijk, maar ook figuurlijk zo mooi opgaat. Groen is de kleur van in je hart sluiten dat wat er is op dat moment in je leven. Of het nu gaat om de liefde of om levensomstandigheden die we dienen te omarmen. Ontspannen en zen zijn met wat er is. Je geest te kalmeren en genieten van het nu. De cadans en het gesnor van de scooter helpen daarbij, maar nog meer al dat overvloedige groen van Bali.

Wonderschoon natuurgeweld

De waterval is prachtig en we eten in dit heerlijke noodleland, instantnoodles van Nestle uit een zakje in een restaurantje met uitzicht op het waterspektakel. Het is grappig om te zien hoe iedere bezoeker invulling geeft aan zijn bezoekje aan dit natuurgeweld. Zo staat er een Russisch model die foto's maakt voor haar cv voor, wat wij denken, een pornoblaadje of in ieder geval erotisch getint. Een ander werkt aan hoogte- en watervrees door een enorme sprong te maken! En sommigen staren enkel en vol ontzag naar de eeuwigheid van dit wonderschone natuurgeweld. En ik, ik laat me overweldigen door alles. Want leven in een andere werkelijkheid dan thuis vraagt naast

beleven ook ruimte om te verwerken, ruimte om je te realiseren in wat voor fantastisch avontuur ik terecht ben gekomen. Dat ik kan kiezen, en keuzes heb gemaakt voor deze reis. Om te groeien en mijn processen te beschrijven en anderen uit te nodigen mee te reizen. Of uit te nodigen om stappen te zetten in hun leven of dat nu binnen of buiten de grenzen is.

Wat een fantastische weekenddag. Maar... Michaels tour is nog niet klaar. Hij wil ons heel graag verrassen met een afzakkertje in the Potatohead. Leuk, een borreltje doen aan het einde van deze dag. Ik heb er wel zin in. Het is ook wel weer een dag om een bubbeltje op te drinken. Viezig, sticky en schmutzig dat wel, maar een strandtentje kan dat wel aan, denk ik.

Een chique toko?

Ik ben enigszins verward als we over een oprijlaan rijden met bewaking, weliswaar zeer vriendelijk, maar toch een beetje overbodig voor een strandtentje. Lichtelijk nerveus van al die blauwe uniformen schiet mijn scooter ook iets verder door dan verwacht. Oeps, net geen aanrijding. Anyway, het wordt wat chiquer dan verwacht; geen strandtent, maar een chique toko, dus thank God, dat ik een sarong bij me heb voor over mijn badpak. Als we uiteindelijk bij de entree komen en gefouilleerd worden, krijg ik toch wel een lichtelijk gevoel van spanning. Dit is niet wat ik had verwacht. Een barretje aan zee blijkt een zeer luxe club te zijn! Met cocktails, een infinity pool en heel veel mooie mensen met zo'n strak gezicht. Een borreltje wordt een bubbeltje, en mijn glimlach gaat van losjes naar strak. Ik ben nog nooit in zo'n club geweest. En was ook niet gegaan als ik het had geweten. Ik voel weerstand, maar op een gegeven moment moet ik denken aan een wijze tip die ik ooit kreeg van Arjan Vergeer: Nu je er toch bent, kun je er maar beter iets van maken. Die tip heeft me zoveel gebracht en doet ook nu zijn wonderlijke werk. Ik laat me heerlijk verrassen. De weelde, weldaad en grote luxe zijn een avontuur op zich. Meid, doe eens gek!

“Anne-Lies, wil je een biertje?”

Lang geleden leerde ik vanuit allerlei zakelijke stromingen dat doelen stellen handig is. Weten wat je stip op de horizon is, maakt dat je richting kunt bepalen. Dat je de juiste keuzes maakt, helpt je te ontdoen van ruis en al datgene wat je niet verder helpt. Kiezen en focus, dat brengt je verder. Plannen en een planning maken helpt ook. Net als spreken over je verlangens en je netwerk uitbreiden. Maar een van het mooiste en tegelijkertijd een lastige is het vieren van je reeds behaalde successen. Hoe groot of klein ze ook zijn.

De meeste mensen die mij enigszins kennen, zullen daar raar van opkijken want Zij van Bloei is toch degene die te pas en te onpas ‘Bubbels!’ roept? Dat is ook zeker zo, maar ik ben een goede feestganger op andermans party. Ik zie de voortgang en het mooie en benadruk dat zeker. Ik vind het prachtig en eerlijk gezegd, doe ik niets liever dan de ander op zijn kracht attenderen en in het licht zetten. Ik heb er zelfs mijn werk van gemaakt. Maar voor mezelf vergeet ik het weleens en dat is reuze jammer. Op Bali spreek ik met mezelf af dat vanaf nu toch echt beter te doen.

En als daar het feestmoment aandient en ik denk aan een heerlijk bubbeltje, zijn dat ineens bier en sigaren. Heel bijzonder, niet voor de hand liggend en zeker niet zo verfiind, maar wel met een goed verhaal.

Vroeger rookte is sigaretjes en daarvoor shag. Dat is al heel lang geleden, het verlangen naar de nicotine is allang voorbij, maar zomaar een sigaretje rollen vind ik nog steeds leuk. Het is net als fietsen, het draaien verleer je nooit. Toen ik dan ook zag dat Alexis shag had, was een sigaretje snel gedraaid en bracht het vele herinneringen naar boven. Zo'n ritueel van draaien is nog steeds even leuk. Roken ga ik nooit meer doen maar de rituelen die ik erbij had, mis ik wel. Zoals de dag buiten afsluiten met een glas whisky en een sigaretje, dat was wel heel fijn.

Bali brengt op de een of andere manier wel meer oude gewoontes bij me naar boven. Gewoontes waar ik allang afscheid van had genomen, maar die hier heel even geen stand houden, om wat voor reden dan ook. "Anne-Lies, wil je een biertje?" Nou nee hoor, ik denk zelfs dat ik al twintig jaar geen bier meer heb gedronken. De jongens vallen stijl achterover. Je ziet ze denken: wat is er mis met die vrouw? Ik kan me daar ook echt wel iets bij voorstellen, hoor. Zeker bij deze temperaturen is een lekker koud biertje toch het enige wat je wilt. Dorstlessend en lekker fris. Maar nee, doe maar niet voor mij. Ik geef er gewoon niet om.

Tot die ene avond... het is heel warm en afkoelen zit er voorlopig niet in. Het zwembad verricht ook geen verkoelende magie meer en we eten Ikan Pepesan (hete vis). De jongens kijken me aan met een biertje en ik ben om... heerlijk is het. Het brengt niet alleen verkoeling met zich mee, maar ook mooie lang vervlogen herinneringen van twintig jaar geleden en meer. Ik besluit dat ik weer biertjes drink hier op Bali, ik geniet van de verkoeling en maak weer nieuwe herinneringen. Biertjes op Bali.

En hoe zit dat dan met die sigaren?

Lars weet als online businesscoach heel goed doelen te stellen en vieren kan hij ook. Dus op het moment dat ik de *Spring Edition* (mijn online lentecursus in kleur) wil lanceren vraagt hij wat het doel is dat we willen halen. Wat is de stip op de horizon waar we naartoe werken? Hoeveel deelnemers zal ik fijn vinden? En hoe gaat het met de facebook adds?

Ik vind het leuk om dit samen op te pakken en we maken een staffel. De eerste mijlpaal is goed voor koffie. De tweede een dubbele koffie op het terras aan zee. De derde is een mooie cocktail bij de zonsondergang. We dromen hoe sjiek dat zal zijn... met de sigaretjes blijkbaar nog in het achterhoofd wordt het een cocktail bij zonsondergang in een club met een dikke sigaar. Gewoon omdat het zo heerlijk tot de verbeelding spreekt. Of we van sigaren houden, doet er helemaal niet toe. We zijn op dreef en het maakt de marketing superleuk. We gaan helemaal los, want bij het allerhoogste aantal boek ik direct Co-work paradise deel 2. Hoe mooi zou dat zijn?

Die dag wordt het echter niet meer dan een goed verhaal en een hele lekkere koffie, kopi enak. Mooie herinneringen maken, maar zoals ik al eerder vertelde, Lars weet hoe het moet en is net als Michael een man met idealen ook een fijne gastheer. Co-work paradise is ze dan ook op het lijf geschreven zo zou later blijken.

Het is op een van de laatste dagen dat Lars en ik spreken over de mooie weken die we hebben gehad en over de fijne verhalen en de successen die nog in de wacht staan. Dromen om nog waar te maken, ze hebben immers geen houdbaarheidsdatum. En dan tovert hij een met een grote glimlach een witte plastic zak tevoorschijn en neemt eens uitgebreid de tijd om 2 grote, dikke sigaren naar boven te toveren. Ergens gescoord, want in Indonesië heb je wel veel tabak, maar weinig sigaren. Je snapt dat ik om ben; het zijn van die momenten die tot de verbeelding spreken en de mooie herinneringen extra kleur geven. Bij het zwembad met die dikke sigaar die we eigenlijk helemaal niet lekker vinden nemen we de mislukkingen - of laten we zeggen dat wat nog niet is waargemaakt - eens onder de loep. We hebben lol en maken weer mooie nieuwe herinneringen.

Biertjes, sigaren en dromen die nog liggen te rijpen. Ik glimlach als ik eraan terugdenk.

Durven kiezen voor dat ene

Ik ben al een tijd gefascineerd door overvloed en de wet van de aantrekkingskracht. Hoe werkt dat, hoe doe je dat en hoe kun je dat dus praktisch in je leven integreren? Leven in overvloed vraagt dus om bewustwording van dat wat er al allemaal is. Dagelijks kijk ik bewust in mijn leven naar waar ik dankbaar voor ben, schrijf dat op of geef het door. Het geeft een fijne manier van naar het leven kijken, onbevangen en met vertrouwen. En dat lijkt me een prachtige staat van zijn. Ik ben daarnaar op weg. Een van de belangrijkste lessen is dat alles er al is, het is een zinnetje dat in mijn hoofd opplopt nu ik erover schrijf, maar komt ook steeds vaker omhoog op onverwachte momenten.

Op naar het grootste recreatiepark van Azië

Naast een fijne accommodatie om goed te kunnen werken is Dojo een perfecte ontmoetingsplaats, een beetje thuis ver weg van huis en die taak nemen ze heel serieus. Eens in de zoveel tijd is er dan ook een heus uitje. En hoewel ik niet met liefde en blijdschap terugkijk op de schoolreisjes van vroeger vind ik toch dat ik mee moet en voorin de bus mag zitten. Soms heb je gewoon een beetje je best te doen. Op naar het grootste recreatiepark van Azië. Na een ritje van de glijbaan, een slowmotiontonocht door een groene greppel en een zeer respect afdwingende dodenmansval is het dan tijd voor een meeting aan de waterkant.

1 Ding

Vergaderen met de voetjes in het verfrissende water en tijd maken voor belangrijke besluiten. Bali betekent ook voor mij keuzes maken. Een mooi moment om te sparren en te kijken: wat gaat er mee naar de toekomst en wat niet? En er zijn stukken die Rosanne en ik samen moeten bespreken, dat voelt spannend. Is het toeval dat Rosanne het boek '1 ding' van Gary Keller op haar strandbedje heeft liggen? Een ode

aan hoe heerlijk het is voor 1 ding te kiezen en daar al je liefde aan kunnen geven. Alle ruis uit je leven, alle ballen in de lucht houden slechts beperken tot je mooiste bal. Er is er maar 1 nodig voor het winnende goal. Het boek klinkt als een heerlijk, niet onmogelijk verlangen. Het is een handreiking om het leven effectiever in te richten en efficiënter gedrag te (ver)krijgen door meer te (leren) focussen. Het optimisme waarmee de auteurs hun '1-ding-principe' belijden en uitdragen, werkt overigens aanstekelijk.

Kwaliteiten

Zo kan het dus zijn dat ik van 3 websites naar 1 ga, van 3 facebookpagina's naar 2, van een beweeglijke geest naar zen zijn en vol vertrouwen durven kiezen voor dat wat ik heb te doen. En als ik dan op dat punt ben, en de ruis uit mijn leven wegstroomt, is het heel fijn om de oude gewoonte in de ogen te kijken en op het moment dat ik denk dat ik van alles moet creëren, te realiseren dat alles er al is. Dat het tijd is om dat wat er is door mijn vingers te laten gaan. Hoeveel blogs zijn er al geschreven, hoeveel woorden al gezegd, hoeveel ankers al prijs gegeven, hoeveel ogen al geopend? Hoeveel mensen al verder geholpen? En eerlijk gezegd als vanzelfsprekend aangenomen, want dat is toch gewoon? Nu leer ik de dingen op waarde te schatten en dat werkt. Allereerst door het woordje dingen, geen dingen meer te noemen, maar kwaliteiten. Door te zien dat ik tijd, talent en energie heb geïnvesteerd in mijn missie, en dat het niet vanzelfsprekend is en het verdient om zichtbaar te zijn.

Bloei! is prachtig. Eerder had ik daar een best arrogante gedachte over: de natuur zaait, groeit, bloeit en oogst, zo doet de natuur dat. Ergens in het traject ging ik onbewust tegen de natuur in, en wellicht tegen mijn natuur. Blijkbaar moest ik maar creëren of geven in plaats van even te zijn, energie op te doen voor de volle bloei, of sterker nog: oogsten. Ik bleef in het creatieproces hangen omdat ik onbewust de manifestatie nog niet aanging.

Door te kiezen voor dat ene en terug te bladeren in de overvloed van wat er al is, mag ik nu gaan re-creëren. Rustig zitten en kijken wat er al is, om dat vervolgens op waarde te schatten.

Op Bali realiseer ik me nog meer dat delen wat je weet, voelt of ervaart zo belangrijk is. Met name omdat je de ander kunt inspireren en verder brengen en dat je daarmee niet alleen de ander, maar ook jezelf in beweging zet en zo komt de stroom van overvloed in beweging. Ik vind dat mooi.

Food for thoughts

Wist je dat de Indonesische rijsttafel een Hollandse uitvinding is? Ik in ieder geval niet maar dat heb ik me laten vertellen op Bali. Over het hoe en wat laat ik me graag bijpraten, dat heb ik niet meegekregen. Het komt vast vanuit de koloniale tijd. Het is in ieder geval wel zo dat wij Nederlanders daardoor allemaal de heerlijke Oosterse gerechten kennen en dat maakt het eenvoudig om een antwoord te geven op de standaard vraag: "Hoe was het eten daar?" Zalig! "Niet ziek geworden?" Nee hoor. "Hoe deden jullie dat met eten dan?" Nou zo:

We sluiten de dag altijd met elkaar af door samen te tafelen. Ontbijten doen we altijd in de villa. Fijne fruitsalade of een bananenpannenkoek, thee, koffie of een vers geperst sapje. Lekker in je eigen tempo.

Lunch

De lunch regel je zelf, we zijn immers allemaal aan het werk, de hort op of iets voor onszelf aan het doen. Als we met een aantal in Dojo, the workspace zijn, dan komt de vraag weleens voorbij: Ga je mee lunchen? Dan pakken we de scooter om naar een bord vol goddelijke Indonesische gerechtjes bij Varuna voor 2 euro te gaan, met een uitzicht over het rijstveld. Meestal sta je in de rij, want het is allang geen geheim meer dat je hier heerlijk kunt lunchen voor heel weinig. Of we gaan voor gemak en schuiven snel even aan bij de burens voor een Nalu Bowl, die je soms kan laten bezorgen als je

met een deadline in de maag zit. Heerlijk. Nalu Bowl, een tropische verrassing: smoothie in ijsvorm. Dat je hard aan het werk bent, even opzij kijkt en ziet dat er zo'n feestje naast je staat. Je kunt kiezen uit:

- Uluwatu: dragon fruit en heeft een magisch paarse kleur.
- Teahupo'o: gember en spinazie, detox en o zo fijn groen als het maar op Bali groen kan zijn.
- J-BAY: noten, bananen en plantaardige melk. Zelfs met pindakaas!
- Pipeline: kokos, kokos en nog veel meer zoete zachte kokos. Kokosmelk, kokoswater en vers vruchtvlees.
- Maraconi's: het is geen smoothiebowl maar een icecream bowl, heerlijk fris omdat het is gemengd met papaya, mango en ananas.
- Mavericks: Bali's eerste echte acai bowl gemaakt van vers fruit en acai uit Brazilië.

Maar het meest tot de verbeelding sprekend is toch - als ik dan lekker heb gewerkt en op mijn teenslippertjes binnen 5 minuten naar de zee wandel om aan te schuiven aan het derde tafeltje, voetjes in het zand en uitzicht op zee – als hij aankomt met zijn grote glimlach met een verse kokosnoot en de menukaart. Die kokosnoot is heerlijk en de menukaart naar het schijnt ook, want ik bestel altijd de loempiaatjes. En hij vraagt altijd of ik er niet liever een biertje bij wil.

Aan zee met grote golven, kokosnootsap, loempiaatjes en een gevoel van schoonheid in je buik. Gewoon lekker in mijn eentje alles weer laten bezinken van het avontuur dat nodig is.

Diner

En dan het diner, want dat was de vraag. Ik zal je vertellen: dat is meestal een verrassing. Zo rond een uur of 17.00 komt er een berichtje op de app met informatie over hoe laat we op het scootertje stappen en waar we aanschuiven voor het diner. Steeds een andere eetgelegenheid en steeds een andere keuken. Met elkaar de dag afsluiten is best magisch. Om de beurt de vraag beantwoorden waar je trots op bent die dag en waar je tegenaan loopt. Vandaaruit ontstaan de gesprekken vanzelf. Mooie verhalen uit het verleden of fantasieën voor de toekomst. Altijd een hoofdgerecht en een lekker drankje om daarna te ontspannen waar je wil. Het is de perfecte formule om elkaar te leren kennen. Luisteren naar gesprekken en heerlijk eten. Het is fijn om daar onderdeel van te mogen zijn. Het is food for thoughts.

Mijn ideale werkdag is een feit

“Ben je dan ook nog op Bali?” Ik moet lachen om haar enthousiasme en schrijf dat we elkaar inderdaad kunnen ontmoeten. Wat heerlijk, want om aan je bedrijf te kunnen werken is fijn, maar in je bedrijf is voor mij nog het allerfijnst. Want dat is het stuk waar ik kan coachen en creëren en dat doe ik nu eenmaal graag. Persoonlijke ontwikkeling en dan op maat gemaakte manieren bedenken om de taaie stukken zo behapbaar mogelijk te maken. Wat dat betreft is de slogan van de Belastingdienst maar dan andersom superfijn: “Makkelijker kunnen we het niet maken wel leuker!” Dat is wat ik doe. Ik houd van een fijne omgeving, fijne materialen en kleuren die tot de verbeelding spreken. En dan mensen die ervoor gaan. Die weten dat het anders kan, die zich realiseren dat het niet altijd eenvoudig is, maar heus niet onmogelijk.

We willen allemaal wel een ander leven maar veranderen... nou liever niet, dat is zo'n gedoe. Ik ben nu eenmaal zo gebakken of ik ben al veertig geweest. Ik kan daar niet zo veel meer mee dan enkel het bij de ander te laten en een ander pad kiezen. Not my cup of tea! Liever degenen die kiezen, die onderzoek doen naar wat de mogelijkheden zijn. Die zich realiseren dat het gaat om de verantwoording nemen voor je leven en van daaruit onderweg zijn en mogen groeien. Ik vind dat prachtig. Het staat los van leeftijd en gelijk aan geluk. Ik ga vind het een grote eer om mee te mogen werken aan het kleur bekennen. Uit het kiezen om de knop te verlaten en te gaan voor eeuwige bloei.

Coachen op Bali

Ik kijk reikhalzend uit naar het gesprek, mogen coachen op Bali. Werken aan de andere kant van de wereld wordt waarheid. Het was al zover dankzij haar enthousiasme en haar vraag op facebook waar ik haar eeuwig dankbaar voor ben. Want als je iets een keer hebt gedaan dan is het dus mogelijk. Als je een keer een dienst verkoopt, dan is er dus markt, is het haalbaar, want iemand wil je er immers graag voor betalen. Wat je dan te doen hebt is te zorgen voor je dienst en het verder levensvatbaar te maken. Het te liefkozen en op waarde schatten.

Die dag stap ik in de taxi omdat het scootertje alweer naar de rechtmatige eigenaar is. Eerlijk gezegd is het wel raar om met een taxi naar het werk te gaan, maar ik geloof dat ik er wel aan kan wennen. Door de Balinese drukte op weg naar Hemelse locatie van La Laguna. En terwijl ik denk dat ik terecht ben gekomen in een scène van Chocolat, is het gewoon aan zee. Het pad voert me langs oude huifkarren in bizarre tinten en combinaties. In de tuin liggen overal kussen in kleuren die ik nog nooit bij elkaar zag en de bankjes nodigen uit om op te liggen, te lonken of gewoon te mijmeren. Overal zijn hoekjes en het toilet is een heus boudoir. Ik denk dat frivoliteit hier is ontdekt. We hebben een heerlijke sessie en praten over avontuur en het loslaten van beperkte ideeën. Over hoe het zou voelen als je daar vrij van zou zijn en wat er nodig is om dat te doen. Later die week krijg ik een appje met een foto waar de ondeugd van afstraalt. Ze heeft ondeugd weer naar de plek gebracht die het verdient. Naast liefde en levenslust.

Open afscheid

We nemen geen afscheid, maar zeggen eenvoudigweg: 'Later'. Misschien omdat afscheid nemen pijn doet, misschien omdat later ook werkelijk de bedoeling is voor ons allemaal of misschien slechts voor een paar van ons. We weten het immers niet. De intentie is er en de wil ook maar er is natuurlijk ook nog het leven dat tussendoor kan komen fietsen.

Verbinding

We hebben plannen gemaakt voor een reünie en natuurlijk zijn er samenwerkingsverbanden ontstaan. Mooie afspraken gemaakt om elkaar tot in de eeuwigheid te helpen. We zijn immers gelijkgestemden, we hebben gelijke normen en waarden en we weten hoe belangrijk verbinding is, zeker of juist als je een eigen wijze hebt. Een kijk op het leven die soms wat afwijkt van de gemiddelde mens. Die eigen wijze is er niet in gestopt om lastig te zijn, die is er gewoon en heb je te volgen omdat het je hart is dat dan spreekt, of omdat je simpelweg niet anders kunt. Hoe fijn is het dan, als je in je omgeving geen gehoor kunt vinden, dat er iemand is bij wie je minder dan een half woord nodig hebt om verder te kunnen? Die weet dat je al een poosje loopt te tobben alvorens je de vraag stelt en doet wat er moet gebeuren, namelijk meevoelen en daarna meedenken. Iemand die niet alle beren op de weg gaat benoemen om je klein en veilig te houden, maar die als het ware als een echte A-speler en cheerleader tegelijk antwoord geeft en even meeloopt. Goed spul. En daar hoef je trouwens niet voor op reis te gaan. Het is voor iedereen belangrijk om mensen om je heen te hebben die je de beste versie van jezelf laten zien.

Een andere reden waarom ik geen afscheid neem is omdat ik er gewoon niet zo goed in ben. Ik weet nog dat er een wereld voor me openging toen ik de spreuk te horen kreeg over leven en de seizoenen: "Mensen komen bij je met een reden voor even, een seizoen of voor het leven."

'Later'

Meestal weet je aan het begin van een nieuw contact nog niet wat het gaat worden. Ik zeg dus graag 'later', geef een hug en laat het open wat gaat komen. Een reünie om te herhalen wat ooit was, maakt me altijd een beetje weemoedig dus daar zal ik niet verschijnen met de intentie van die goede oude tijd. Ik ben beter in het hier en nu en hoe gaan we verder, wat kunnen we voor elkaar betekenen, nu en onderweg. Zo werkt het voor mij.

Op dit moment zijn we nog prachtig met elkaar verbonden door de magnifieke uitvinding van de groepsapp. Daar gaan de grapjes over en weer, is er een borreltje in het park voor wie zin heeft en dat maakt dat niet alleen de Nederlanders maar ook hij uit Brussel en zij uit Barcelona de gelegenheid pakken om aan te schuiven op een fijne vrijdagavond in het Vondelpark. Grapjes en vragen gaan over en weer in de app. Mij helpt het om de beleving van Bali levendig te houden en dit blog te kunnen schrijven. Steeds een vraag kunnen stellen en antwoord krijgen van over de hele wereld is fantastisch. Opmerkingen en vragen zoals: Wat is je grootste angst als digital nomad? Welke app moet ik zeker benoemen in mijn blog? Miss you guys! Ik vind het geweldig en laat het afscheid met liefde open.

Alexis uit Italië, gaat de wereld veroveren met haar plannen om het makkelijk te maken voor Digital Nomads. Haar lijfspreuk is: "If you don't try it, you'll never know". Rosanne komt uit Nederland en gaat ervoor in het leven, zo is ze, zo doet ze, zo leeft ze. En Lars, avonturier, onderweg en bedenker van Co-work paradise. Zijn motto is: "Make Beautiful plans for tomorrow but live today". Lars helpt mensen om een online business te bouwen en het leven te leven vanuit waar je maar wilt. Mads uit Denemarken heeft de volgende toverwoorden: positive, present and energetic. Mads schreef een bestseller 'Healthy body, beautiful skin and fantastic charisma'. Michael en Lars zijn goede vrienden en Michael is al jarenlang ondernemer en eigenaar van mijn cadeau.nl. Michaels belangrijkste leefredenen zijn: "Ik wil genieten van elke dag van elke seconde. Het leven is zo ontzettend leuk en mooi. Maar te vaak vergeet men dat en verliest zichzelf daardoor in negativiteit. Ik wil graag mensen helpen het maximale uit hun leven te halen. Misschien wel door een voorbeeld te zijn van hoe leuk het leven kan zijn. Door zelf zoveel mogelijk plezier te hebben en zoveel mogelijk leuke dingen te doen". Nicolais uit Brussel heeft een prachtig bedrijf neergezet en hij is gek op start ups. En bier drinken. Nicolas weet wat belangrijk is en kan spontaan de trein boeken omdat er in Nederland een borreltje in het park is. Sherina uit Spanje is psychologe en blogger. Ze doet niets liever dan de wereld een beetje mooier maken voor meiden die onzeker zijn en waar het leven pittig voor is. Annemiek uit Nederland die Bali als een voorafje beschouwde schreef: "Waarom blijven dromen, als je je dromen ook achterna kunt gaan...Op Bali heb ik mogen ervaren hoe het is om mijn droom te leven. Er is een wereld voor me open gegaan! Hierdoor heb ik besloten om er alles aan te doen om mijn dromen achterna te gaan. Het resultaat: Een one-way-ticket naar Azië waar ik het reizen en ondernemen ga combineren! Alles is mogelijk, als je er zelf maar in gelooft!"

Ik beken kleur vanuit mijn tenen

Europa, Nederland, Schiphol, Amsterdam... Heel langzaam ebt Bali weg en verschijnt de toekomst. Mijn familie staat gelukkig te wachten, in alle vroegte op zondagochtend. Zwaaiend, met een grote glimlach en slechts de ruit in de aankomsthal tussen ons in. Natuurlijk staan ze er. En toch is het altijd weer even spannend: zijn ze er wel of zijn ze er niet? Of stel je voor dat het de draaidag is van Joris Linssen met zij van Jaspers? Gelukkig niet.

Een uur later schop ik m'n schoenen uit, zet de tuindeur open en loop op mijn blote voeten de tuin in. Echt thuis ben ik pas als ik het seizoen kan voelen, de post check en de bloemen bewonder. Dan ben ik er weer.

'Zeker wel wennen?', vraagt ze na een paar dagen. Wennen? Nee, eigenlijk niet. Want wennen doe je volgens mij als je terugkomt, de draad weer oppakt en doet wat je altijd deed zodat je krijgt wat je altijd kreeg. En dat was nou net niet de bedoeling. Ik ging naar Bali voor een periode van reset, verdieping en keuzes maken. En dat heeft heel goed uitgepakt. Zo goed dat ik niet denk aan wennen, maar vol focus verder ga in mijn nieuwe fase van Bloei! Ik heb er zin in, heb mijn besluit genomen en sta voor mijn professionaliteit en mijn expertise. Ik beken kleur vanuit mijn tenen: bloeicoach is wie ik ben en wat ik doe!

Eenmaal thuis investeer ik wederom, want ik wil mijn missie waarmaken: In 2020 kent heel Nederland de verborgen taal van kleur. Dus kies ik deze keer voor een VIP-traject bij een geweldige schrijfcoach, zodat ik al mijn kennis en ervaring kan delen. Ik ben ervan overtuigd dat werken met een coach je commitment zo krachtig maakt. Ik laat mij coachen zodat ik jou kan helpen met het waarmaken van je dromen. Zo kan ik betekenisvol zijn. Want dát doet er voor mij toe. Mijn grootste wens is dan ook zoveel

mogelijk mensen te bereiken die kiezen voor persoonlijke groei en die het plezier willen ervaren van de magische, krachtige, niets verhullende methodiek van kleur.

Huub van der Lubbe van de Dijk schreef eens een regel: "de beslissingen die het nu maken, zijn lang geleden genomen." Ik realiseerde me toen dat het op een dag NU is en vandaag lang geleden. Laat ik dan nu beginnen.

En het is gelukt, want de beslissingen die ik lang geleden heb genomen, hebben een fijn NU gemaakt. Inmiddels ben ik op de weg die ik had bedacht en regent het nog steeds signalen. Wat me helpt is goed bedenken wat de volgende stap is, en vol vertrouwen weer verder. Ik zit in de juiste baan om de aarde. Sta zelfs al met een been in een nieuw en verdiepend hoofdstuk. Dat ene hele bijzondere stemmetje van heel ver weg heeft namelijk al van zich laten horen... Ik voel iets bijzonders aankomen.

Op een dag is het risico om opgesloten te blijven zitten in de knop, pijnlijker dan tot volle bloei te komen.

Dank je wel Lars en Michael voor Co-work paradise, Rosanne voor taggen en nog veel meer, Annemiek voor je grote stappen, de vormgeving en al dat moois, Marije voor de schrijfstok en meer dan dat, and thanks to my favorite new friends: Nicolas, Sherina, Alexis en Mads.

Met lie(f)s, Anne-Lies

